

„Danstereu“

et ualregentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTHER. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danstereu“ udkommer hver Tirsdag og Fredag. Pris pr. Kvarter i De Forenede Stater \$1.50; til Ubladet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Omtaling, Adressforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres: DANISH LUTHER. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

Redaktør: A. M. Andersen. Alle Indsendelser adresseres: „Danstereu“, Blair, Neb.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter. Advertising Rates made known upon application.

„Danstereu“ Nider sendt til Subskribenter, indtil udtrækkelig Ophævelse modtages af Udgiørerne og af Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Til „Danstereu“'s Læsere.

Med nærværende Nummer af „Danstereu“ overtager undertegnede saa den Gerning, som Naarstødet kaldte mig til. Det er da ganske naturligt, at jeg ønsker at sige nogle Ord til Bladets Læsere.

Det første, jeg saa vil sige, det er Tak for den Iltid, Samfundsbredere har vist mig ved at lade mig til en saa dansk og anspændt Gerning. Det var med nogen Modstræben, jeg modtog Kaldet, men da jeg har modtaget det, vil jeg ikke sige mere derom, men derimod sige, at jeg vil med de Evner og Kræfter, Gud har givet mig, forsøge at gøre det saaledes, at Bladet kan løse sin Opgave tilfredsstillende.

Men da Samfundet, ikke har desireret min Gerning eller „Dn.“'s Opgave, saa maatte det være i sin Orden, at jeg her udtaler min Opfattelse deraf.

Og det, der da ligger allernærmest at udtale, det er, at „Dn.“ er Samfundets, „Den forenede danske evangelisk-lutherske Kirke“'s Blad. At Samfundet er sig det klart bevidst, har detis Naarstøde vist ved at tage Kaldelsen af Redaktør i sin egen Haand. Dermed er altsaa Bladets Stilling til Samfundet givet. Det maa tjene Samfundet og altid arbejde i Harmoni med Samfundets Opgave.

Men dermed er Bladets kristelige og kirkelige Stede ogsaa bestemt. Det kan ikke blive forstelligt fra Samfundets Stede i saa Henseende. Det skal staa paa en kristelig og luthersk Grund. „Danstereu“ skal altid tone rent Flag i saa Henseende. Og det vil: Den vil paa samme Tid sære til sit Navn, Danstereu. Den vil bygge paa samme Grund, som den levende Kristendom i Danmark bygge paa. Men ud fra dette Stede gædes der forstellige Opgaver at løse. Den forenede danske Kirke har allerede taget fat paa flere Opgaver. Nu kan det nok være, at „Dn.“'s Gerning bliver at hjælpe til ved alle disse Opgaveres Løsning. Men dens Gerning bliver hverken Menighedens eller det kirkelige Embedes Gerning, ej heller Stolens eller Missionens eller Børnehjemmets Gerning. Den skal støtte dem alle, men den har desuden sin egen særskilte Gerning.

Som Kristne lever vi ikke alene i Kirken, men ogsaa i Verden, ikke alene et Søndagsliv, men ogsaa et Hverdagsliv. Jesus bad for sine Disciple, ikke at Faderen stule tage dem ud af Verden, men at han stule bevare dem fra det onde. Saadan er Jesus Disciples Stilling endnu. Vi er i Verden, er Verdensborgere med baade Rettigheder og Pligter. Vi ønsker at følge med Verdensbegivenhederne. Selv er vi et Produkt af den Verdenshistorie, hvis Gang Gud styrer, og at vi vil ogsaa blive et Faktor i Guds Haand i Dannelsen af Fremtiden.

„Verden ligger i det onde“, det tør intet alvorligt Menneffe nægte. Men der er ogsaa godt i Verden. Der rører sig gode Kræfter i Verden. Jesus har sat sine Disciple i Verden

som „Jordens Salt“ og „Verdens Lys.“ Her er det særlig, „Danstereu“ skal have sin Gerning. Den skal pege paa Verden, som den er. Den skal ikke alene fremdrage det gode, men ogsaa det onde. Det onde søger Mørket, og det straffes, naar det søres for Lyset. Det gode derimod trives i Lyset. „Den, der gør godt, kommer til Lyset“, „den, der gør ondt, hader Lyset“.

Der er mange, som misforstaaet et Blads Forhold her, særlig hvad literære Bidrag angaar. Det er min Fortsaættelse, at literære Produkter er gode, naar de ud fra et kristeligt Stede fremstiller Livet, som det er, lader det grimme blive stillet i Lyset og det oplysende, gode og skønne blive stillet ved Siden af det. Derimod den, som kalder det onde godt. Det er det, der er Fejlen ved den overvejende Del af den nyere Tids Literatur. Den forbitrer Begreberne, saa Læsen præsenterer sig som „Dn.“'s afliv, men ikke en sand Fremstilling af Virkeligheden, saa det onde kendes som ondt og det gode som godt.

Det er ikke min Fortsaættelse, at „Dn.“ skal holde sig udenfor Politikkens men vel afholde sig fra at tage stærkt Parti. Jeg har mit politiske Stede, og jeg kan maatte ikke garantere, at det aldrig kommer til Syne. Men for Resten agter jeg at behandle politiske Begivenheder som Nyheder og nærmest forholde mig refererende overfor dem. Og forøvrigt vil jeg vise Agtelse for enhver ærlig Overbevisning.

Saa til Slutning en Henvendelse til Bladets Venner. I maa huske paa, at en Naad umuligt kan strikke et saadant Blads Indhold. Om „Danstereu“ skal blive et godt dansk Oplysningsblad, det vil for en stor Del bero paa eders Bidrag. Vi kan ikke leje dygtige Korrespondenter, som de store Verdensblade gør. Bladets Venner maa i nogen Maade erstatte Saadant af et godt Redaktionsstaf. Skriv og send os gode Afhandlinger, sociale, etiske, kirkelige eller religiøse, som det ligger for den enkelte. Etter send os gode Korrespondencer fra danske Settlementer og Menigheder. Ved et kraftigt Samarbejde skal ogsaa den Gerning lykkes.

Og saa er der en Ting til, I maa hjælpe os ved, nemlig ved at fælle Bladet udbredt. Vi burde have det ind i alle danske Hjem, saa langt vi naar. Det burde indtage den Plads, som norske Blade hidtil har haft. Vi vil ikke ride ned paa vore norske Kollegaer, men lad dem holde sig ved deres egen Side, og lad saa os Danstereu prøve at samle vort Folk om vore Blade. Det er haade vi og de bedtjente med.

I broderlig Værdselighed A. M. Andersen.

En Tur til Vestens vide Sletter og vilde Bjerge.

Vi blev færdige med Forhandlingerne angaaende Sanatoriet saa betids Fredag, at Aftenen kunde benyttes til Ophygelsesmøde. Børnene, Pastor, Christian Jensen og Lund stulde rejse sent samme Aften. Saa benyttede de Lejligheden til at tale Guds Ord i Kirken den Aften. Vi, der blev Søndag over, vilde da saa Lejlighed til at afslutte et Vidnesbyrd. Efter Mødet tog vi saa Afsted med de Brødre, som stulde rejse ved 10.30 Tiden.

Saa oprandt Lørdag. Den Dag havde Pastor Frimodt Møller og jeg fri. Men hvorledes stulde vi benytte den korte Tid bedst? At rejse til den berømte Pites Beaf var der daarlign Tid til. Saa var der Venner, som raadte os til at tage en Tur til „Clear Creek Plume“. Det Raad fulgte vi, og vi fortrød det heller ikke siden.

Der var netop Excursion derud den Dag, saa Rejsen var under halo Pris. Turen gik først lidt i Nord og siden væsentlig i Vest ca. 50 Mil ud i Bjergene.

Ved Indgangen til den Canyon (Clear Creek Canyon), som Banesporet fulgte, standsede Toget, og en „news agent“ gav os en hel Forelæsnings om Sæberighederne frem igennem Dalen. Blandt andet gjorde han den Bemærkning, at Clear Creek ligger meget klar, da Udfaldningerne fra Vænerne længere oppe faldt ud i den før saa klare Beaf og gjorde Vandet grumset. Men saa deklamerede han et Digt om, hvorledes Bjergene har bleven dannede etc., noget af det væmmeligste gudsbespottelige Tøst, der kan tænkes. Denne lille Epifode var det eneste uhyggelige, vi oplevede paa Turen.

og et bruste nu majestætisk af Sted fremad og opad mellem de end mere majestætiske Bjerge. Man fik lige straks det Indtryk, at „Rocky Mountains“, bærer deres Navn med Rette. Røgne Klippebjerge møder Hjet saa at sige overalt. Som Floden, Banen følger, saa bugtede Toget sig frem imellem Bjergene. Ofte saa det ud, som vi for lige ind imod et vældigt Bjerg og stulde knuses i et Øjeblik, men Toget smag saa alligevel omkring et Øjeblik, og vi for videre. Bestændigt vekslede Scenerne, saa for vi forbi en lodret Klippevæg, som syntes 1000 Fod høj, saa ind under en vældig overhængende Klippevæg („the hanging rock“) og saa forbi Klippevægge, som syntes at maatte have tumlet sig ned over og om hinanden under ufortærlige Katastrofer. En Klippevæg, vi for forbi, var formet saaledes, at naar den saas fra Vest, saa det ud som et Mennesteansigt. Den havde vittige Mennester kaldt: „Mother Grundy“. Entleke Steder havde Naaletræer staaet Rod i Klippevæggene til en behagelig Afvæksling for Hjet. Andre Steder saas der en Bjergsæde, særlig Nordfiden, bevoftet med Naaletræer.

Men stakkels „Clear Creek“, den var alt andet end klar. Man kunde næsten græde ved at se paa denne Bjergstrøm, som absolut maa haave været en af de bedste klare Strømme, Hjet kunde ønske at spile paa — at den ved Afstummet stulde være forvandlet til at ligne en Kloak! Vi nærmede os saa „Dahos Springs“, en Mineby med 2,500 Indbyggere. En Medrejsende fortalte os, at der i dette County administreres to store Metaller til \$1,200,000 om Maaned. Og vi kunde nok se, da vi nærmede os Vhen, at det var deraf det Afstum som, som forjævede den ellers trykfulde Beaf. Da vi kom ovenfor denne By, var Vækten næsten klar. Men som vi kom længere frem, saa vi flere Miner og nye Afvælsningsværk i den nu ellers mere livlige og tiltalende Strøm.

Men Entlethed maa vi forbigaa. Vi mærkede, at det fik stadig op og ned, og ellers funde vi da haade høre og se det paa Vækten; thi der var et lille Vandfald med sit sjendommelige Brus efter det andet langs Banen. Men da vi kom ovenfor Georgetown, blev Ophygningen for stærkt, og her naadede vi den største Mærkelighed paa Turen, „The Loop“.

Om nu „The Loop“ er det 8. Verdensunder, eller om man er naalet længere, det ved jeg ikke; men jeg følger mig overbevist om, at man her naar overfor et af de største Under, som er udført af Ingeniørerne. Først er Banen lagt op ad Skjoldstranden af „The canyon“, saa gaar den over Vækten paa en lille Bro til Nordfiden og vender det omkring i Mil tilbage og stulde længere op ad Strænten, indtil den atter gaar over Vækten og Barnefjeldet til Sydenden paa en Bro, som (vi fik ikke Højden paa den) syntes at maatte være en til to Hundrede Fod ovenover det andet Spor. Og denne Bro hvilede paa saadant tilsvælgende Pindværk, at de paa Engst kaldte det „Spider legs“. Banen havde nu staaet en fuldstændig Væfte, og den maatte endnu staa et S eller to, før vi naadede op til Silver Plume, vor Rejsest Maal. Men nu var vi rigtignot ogsaa 9,188 Fod over Havet.

Her havde vi 2 a 3 Times Hvile, før Toget gik tilbage. Først tilfredsstillende ved Legemets Behov med en larebelig Middag i den Pavisillon. Et af de højeste Punkter i Rocky Mountains findes der i Nærheden, Mt. Gray, men der var slet ikke Tante om, at vi kunde saa Tid at besøge den. Den eneste større Mærkelighed der var en Guldmine. Der maatte vi med mange flere ind. Vi fik en Fører med os og saa hær et Tællelsis i Haanden. Saa vandrede vi ca. 1000 Fod ind i Bjergene. Der saa vi væsentlig to Ting, en „shaff“, som gik ca. 1000 Fod op og ned med Udgang for hvert hundrede Fod. Og saa viste Førerens os en Væne, en „gennine fissure vein“, ca. 600 Fod under Jorden, som indeholdt Guldbly og Bly til fra \$300 til \$1600 pr. Ton. Saadan graver Menneffet sig ind i Jordens Indre for at finde de ædle Metaller. Hvem stulde tro det ved første Hjetstaaet paa de nøgne, vilde Bjerge, at de gemmer saa store Rigdomme til Menneffets Nytt.

Baade de vide Sletter og de vilde Bjerge har ogsaa sin Væbning, og de sidste især minder underligt om vor Stabers Almagt og Majestæt. Vi saa ikke saa lidt af det underlige, det er givet Stabningen i Guds Vælfærd at udrette, men ved Siden af Guds Underværker minder det om det kendte Ord af Brorson: „Gif alle Konger frem i Rad i deres Magt og Vælde, de magtede“ et det mindste Blad at sætte paa en Naalde.“

Da vi stulde tiltræde Tilbagerejsen, holdt vi en lille Stund ud for Stationen. Der kom saa en Flot Børn, eller rettere, de var med paa Toget fra Pavisillon til Stationen, og nu opstillede de sig overfor Turistvognen og opførte en dejlig lille Koncert. En af Drengene spillede paa „Autoharp“, og saa var der to Drengme og to Piger mere, som hjalp ham med Sangen. Det var et dejligt Modstykke til den Deffamation, vi hørte ved Indgangen til Bjergene. Det var kristelige Sange, de sang, og de leverede dem med Anstand og Ynde. Da de havde sunget et Par Numre, vandte der baade Bifaldsklap og Center, og da de saa var færdige, regnede det ordentlig ned omkring dem med Smaapenge, saa vi og de stilles rigtig glade fra hærre.

Saa tilbage ned over Sene og „Loopen“, udi i en saadan Fart ned over Broen paa „Spider legs“. Det var let fortaaltigt, hvad man havde fortalt os i Denver, at et Par gamle Folk havde sagt, at det var den grimme Tur, de nogen Sunde havde været paa. Vi syntes rigtignot modfat, at det var vor flønneste Tur.

Men alligevel — da vi atter slap ud af Snaeringen, omgivet af en — ikke romantisk, men majestætisk, nøgen og vild Natur, hvor der det belagrede atter at se os omgivet af en frugtbar og frodig Natur. Lykkelige antom vi snart til Denver, hvor vi atter saa os omgivet af Kæmper og Venner.

Saa oprandt Søndagen, Herrens Dag. Den tilbragte vi sammen med Menigheden, i dens hyggelige lille Kirke Formiddag og Aften. Vi forsøgte at være til Vælfærelse, efter den Naade Herren gav. Om Formiddagen prædicatede Past. Frimodt Møller, og om Aftenen prædicatede vi fik det Indtryk, at der er en rar lille sluttet Jndtæt, som samles til Stedighed om Herrens Ord og Sacramenter, saa vi nød Vælfærelse af at være iblandt dem.

Deres Søndagsstole maa jeg omtale med et Par Ord. Den gav Indtryk af to Ting — Violighed og Ord.

Man forstod, at der var intet treuvent eller fedeligt over den. Børn maa kunne gaa i en saadan Søndagsstole med Hjet.

Om det saa var Slutningsaften, saa var den skøn. Stud. Fr. Petersen, som har vikarieret for Past. J. Møller og holdt Stole i Denver i Sommer, stulde tage Afsted med Børnene. Han talte et hjerteligt Ord til dem, og saa gav de ham et Afstedoffer. Først gif de alle op og ofrede, og derpaa tog to af Pigerne Ofret og overgav det til Stud. Petersen. Siden gav de ham alle Haanden til Farvel!

Ja, saa stulde ogsaa vi forlade Denver, og det var jo ikke frit, uden vi langtes baade efter Hjemmet og efter vor Gerning der. Men baade til Vennerne i Denver og til dem vi mødte i Brush og Potter vil vi sige Tak for al Venlighed og Gæstfrihed. Gud velsigne eder!

A. M. Andersen.

Til „Danstereu“.

Da jeg for min afrejse fra Amerika lovede mange at lade høre fra mig igennem vor fælles Ven Danstereu, vil jeg nu forsøge at opfylde dette Løfte.

Jeg skal ikke opholde mig ved Rejsen over Havet, den var som almindelig. Jeg gif over paa den spanskebinaviste Linie's store nye Dampet, „Osca den 2.“ Den er meget anbefalede baade for Vælfærelse og god Behandling.

Her i Danmark og i Slesvig har det været en meget vaad Sommer og Hjet. Til en Tid regnede det hver Dag, og kaldt var det ogsaa; men nu har det været godt Vej i et Par Uger, og det meste af den rige Hjet er hjerget. Dog endnu den 1.

Oktober ses der Reglorn at staa paa Marken — Det er med blandede Føllesler, at jeg har vandret om paa de gamle kendte Barndomssteder med de mange Minde. Mange Steder, hvor man før har maattet gaa paa sine Fødder, kan man nu køre paa Jernbane, og selv om det ikke slet saa store Forandringer som i Amerika, er der en Del forandret.

I det aandelige er det gaaet meget freimad siden jeg forlod Fædrelandet. Jeg har hidindtil været mest iblandt Indre Missionsvenner. I August var jeg med til et stort Ungdomsmøde i Wien. Saa stor en Stare af unge Menneffer, der bekender sin Tro, har jeg aldrig set iblandt Landsmænd. I Kirken talte Pastor Lauridsen fra Borbasje. Om Eftermiddagen Forhandlingsmøde om de unges Forhold til de gamle. Det sluttedes af Pastor Moe i Standerup. Maatte Herren ved sin Helligaand saa gjort et større Arbejde iblandt de Unge i Amerika.

For nogle Dage siden overværede jeg et større Møde i Standerup; henved 80 tilrejsende fra Harbore var dragne den lange Vej derved for at være med. Det er jo her, at deres gamle elskede Præst, C. Moe virker. Det er nogle mærkelige Menneffer, disse Fjellere. En dyb Alvor og Kærlighed præger dem. Her et lille Træk: nogle af dem var komne fra Grenaa, hvor deres Fjellertæjler laa. De berettede om en Kammerrat, der var falden overbord og druknet. Ved et Samtalesmøde om Torsdag Eftermiddag kom Talen paa den efterladtes Husfrø og Børn. Efter Optrædelse af den ene af Fjellertæjlerne Forsamlingen i Bøn og med en rørende indberlig Enfold frembar han de efterladtes til vor Fader i Himmelen. Man mærkede, at Væderen var det sendi med Far. Hebe Taarer randt ned af de prøvede Fjellertæjler's Kinder, og de beviste, at de ikke elskede med Ord alene, men i Gerning og Sandhed. Ved Slutningsmødet blev der gjort en lille Indsamling til Enten, og efter Sigende indkom der 176 Kroner, som det overløbes een af Vennerne at bringe hende.

Her i Nordflesvig er der heller ikke saa lidt Høre, og ikke saa saa Steder der et Spørgsmaal kommet frem: „Hvad skal jeg gøre for at blive salig? Præsterne Nielsen (samme Sted) og Tennesen (Haptrap) med flere har Herren brugt til et stort Arbejde, ligeledes har Missionsstolen i Brevstium udfoldet ikke liden Virksomhed. Der Arbejdes for Tiden slet til at faa en egen Afdeling af denne Mission i den danskstalende Del af Slesvig, hvilket jeg tror vil blive til megen Vælfærelse.

Ved at rejse omkring i mit Fædreland er der een Ting, som har berøvet mig. Det er den enstemmige Klage, at vi som bor i Amerika saa sjelden strider Hjem, og den er vel berettiget. Thi jeg har talt med Forældre, som ikke har hørt fra deres Børn i et eller to Aar, ja nogle i fem eller syv Aar, ja jeg har endog talt med en Moder hvis Søn ikke havde strivet i 15 Aar. Jeg har funden Mødre, der ligger og har ligget til Sengs i flere Aar, hvis Børn i Amerika tun meget sjelden skriver. Kære Venner i Amerika, I, som har forældre Fader eller Moder levende her i det gamle Land, glæd dog de gamle med et Brev nu og da, (om de dog vilde strive hvert Fjerdingaar har jeg hørt dem sige) det var da et billigt Løfte. Lad dog ikke Traufælden, Ligegyldigheden eller Mageligheden være større end os tan ofre en halv time hvert Fjerdingaar til den Gerning. Lad os handle saaledes, som vi vilde, andre stulde gøre imod os. Hvad Nøje, Besvær og Sorg har vi ikke gjort dem, lad os gengælde det med lidt Kærlighed, imedens vi tan. Snart vil det være for sent. Og nu I, som maatte læse dette og føle eder trufne, gør Alvor af Forsætlet og skriv Hjem, send en lille Gave, i Form af en Julestak eller endnu bedre en 5 Dollar Seddel med til dem sig nu nærmede Jul. Tænk paa de store gamle, der sidder herhjemme maatte i strange, Naar og langselvsfulde ser efter, om Postbudet ikke kommer ind med Brev fra A I stulde blot se hvor glade de bliver ved at faa en Hilsen fra eder. Det lønner megen Umage. Den gamle Moder vil ikke slippe Haanden, hun leder, beber for sit bortrejste Barn. Derfor Glæd dem og gør det straks. Opsættelse er ofte forglemmelse.

Jens Dixen.

Kredsmødet paa Vesthsten.

Pacific Kredsmødet sit Møde i Vor Frelsers Kirke i Ferndale, Cal., fra 2-6. Oktbr. Ved Naabningsgudstjenesten om Fredagen prædicatede Kredsforsmanden, Pastor P. L. C. Hansen fra San Francisco, og efter Gudstjenesten var der af Menigheden foranstaltet et Fjestaaltid i et dertil lejert Lokale i Vhen, hvor de tilrejsende blev budne velkommen og hvor mange Taler holdtes. Lørdagen — Formiddag og Eftermiddag — optoges med til et stort Ungdomsmøde i Vhen. Saa stor en Stare af unge Menneffer, der bekender sin Tro og Gerninger i deres indbyrdes og rette Forhold, hvilket Enne blev indledet af Pastor Andreassen. Om Søndagen — i Reglen altid den store Dag ved vore Kredsmøder, — var der Aftrængning. Pastor Østergaard holdt Striftalen og Kredsforsmanden prædicatede om Dagens Evangelium (ny Naekte). Det var særlig Missionsens Sag, der blev talt om og lagt os paa Hjetet. Om Aftenen talte Præsterne Andreassen (paa Engelsk) og Østergaard (Dansk). Mandagen benyttedes til at forhandle om „Helligaandens Gerning“ (indledt af Pastor Østergaard), og om Aftenen Gudstjeneste med Prædikenen af Pastor Andreassen. Tirsdag Formiddag var de tilrejsende Præster og Lægmand en Tur pr. Vogn til det lille Hav, der dog just ikke var saa stille, men vilde os det hvide Tænder. Eftermiddagen hengik med at overvære et Foredrag af Pastor Hanssen og saa Præstemsede, hvor adskilligt vedrørende Kredens Arbejde og Behov blev drøftet og saadane Bestemmelser tagne, som vi tror vil tjene til at grundfaste og befordre Guds Riges Sag iblandt os herude paa Vesthsten. Det besluttedes fremtidigt at afholde 2 Kredsmøder i Aaret — i Martis og Oktober hvert Aar, i det at vi fandt, at vi trængte til oftere at være sammen med hærre.

En Indbydelse til Stolen i Blair i sende en af Vænerne herud til Sommeren, at besøge alle vore Virksomheder for at tale Stolens og Herrens Sag iblandt os blev afvendt, og vi haaber jo saa, at den vil finde Trosky og Velvilie paa rette Sted. Herren velsignede rigeligt Mødet for os, og Menigheden og Præsteføllesene i Ferndale, der viste os fremmede en mageløs Gæstfrihed.

M. A. Andreassen, Kredens Sekretær.

Hofstatter.

Mel.: Vot en liden Stund. Jeg ser til Bomsten, som sent om Hofsten

Staar halvt forkræbet i Regn og Stud, Den ligner Sjælen, som fanner Trøst, Naar Haabet næsten er sluttet ud.

Vig denne Blomst mangan Sjal der findes, Som sng og modløs i Striden staa. Mit Hjerte bløder, naar dem jeg mindes, De vild' fra Harten i Verden gaar.

Engang da stod de som Blomst i Baaren, Som Pøder smaa i Guds Vingaard sat, I Daabens Naade genfødt og baaren, Luffaliggjort ved Guds Perlestak.

Men af, i Hjemmet der blev ej bedst Omlys og Kraft i vor Frelsers Naavn, Og Barnehjertet blev i Hjet ledet Til Hjem, som hestet tog de smaa i Haavn.

I mange Aar tro de Verden i jente, Og Jorden blev deres Himmerig, Den førte Præster maa længe venie, Og Sjælen er nu vor Jord saa lig.

Guds Riges Perle de aldrig statted', Kun Gøds og Guld de forstod sig paa, Guds Naades Størhed de aldrig fatted'.

At, hvordan skal dog tilfældet det gaa? Gid før de stul bort fra Jorden flutte, De rei maa se deres Søndagsliv, Da vil de glæde til Ordet lytte, Naar Herren kalder i Livets Kvæld.

J. C. Sundesen.

Ungdoms-Missionsmøde.

Nazareth Menigheds Ungdom indbyder herved Venner fra nær og fjern til Møde. Om Gud vil, bliver Mødet fra 29. Okt. til 1. Nov. Vælgende bedes melde deres komme til S. P. Jensen, 904 Bluff St., Cedar Falls, Ia.

Den 20. Oktober 1903. J. C. Sundesen.